

Vojtěch Žák

Myju si ruce

Vojtěch Žák

Myju si ruce

(9 povídek o vině a nevině)

Motto

*„Dozněla Devátá
a končí komedie
Namísto Piláta
svět si dnes ruce myje
Sám kříž si zhotoví
a sám si hřeby ková
a král je křížový
Hraje se Osudová“*

Karel Kryl

Berniniho jizvy

Myšlenka

Nelze říct, že jsme neměli jinou možnost. Vždycky máme na vybranou.

Nejde o to nedělat chyby, ale přijmout za ně zodpovědnost.

Berniniho jizvy

Řezal a ona plakala. Slzy se smísily s krví, na dřevěné podlaze vymalovaly celou zahradu růží.

„Drž. Drž, nebud’ hloupá, drž!“

Trhla s sebou a srazila svíci; spadla k zemi v tratolišti vosku. Kdo ví, proč mu připomnělo obrazy jeho pána. Geniálního, šíleného pána...

„Je tady volno?“

Dário zvedl hlavu od korbele piva, rozhlédl se po poloprázdném lokále a přeměřil si cizince v bohatě vyšíváném doubletu. Už dlouho neslyšel svou mateřštinu; v Napoli se motalo jen pramálo Remulanů. Nohou odstrčil židli naproti.

Cizinec smekl baret, mávl na hostinského a sedl si. „Co máš, krčmáři?“ oslovil tlustocha.

„Slanečka a brambory.“

„Sem s tím. Taky víno, a žádný patok. Co nějakou zeleninu, měl bys?“

„Pošlu ženu na trh.“

„Pošli, a ať toho přinese hodně. Mám hlad, už dlouho jsem se dobře nenajedl.“

„Tady se nenajíš, pane,“ varoval ho Dário, když se hospodský odhoupal do kuchyně; krok měl líný, k rychlému pohybu ho nepřinutily ani dukáty. „Vaří tu svinsky, ani psi to nežerou. Jen námořníci.“

„Jsem námořník. Zvykl jsem si na mnohé.“

„Kapitán?“ odhadl ho Dário.

„Ano.“

„Místní kuchyně ti obrátí žaludek líp než vlny. Věř mi, mám s tím své zkušenosti.“

„Taky se plavíš?“

„To ne, jen nakládám.“

„Máš velké ruce. Nehledáš místo? Zrovna jsem vyplatil několik námořníků, potřebuji silné chlapy.“

„A kam se plavíš, pane?“

„Do Korkonistánu.“

„To je daleko.“

„Dobře platím.“

„Takové už jsem slyšel. Dvakrát denně jídlo, jednou denně rum a jeden dukát za dva dny. Pokud plavbu přežiju.“

Muž se ušklíbl. „A na kolik se ceníš ty?“

„Já? Za sebe bych nedal ani dřavou botu... ale žena potřebuje peníze.“

„Máš rodinu?“

„Měl jsem, pane,“ odpověděl Dário po chvilce zaváhání.

„Tomu nerozumím,“ přiznal muž.

„Zůstala v Romulu, pane. Žena a dcera. Pěkná holka.“

Cizinec se zamračil, ale krčmář ho ušetřil odpovědi – postavil před něj láhev a sklenku z broušeného skla. Kdo ví, od jakého poberty ji koupil, na Dária stejně udělal dojem. Cizinec si nalil víno, napil se a zašklebil. „Doufám, že jídlo bude lepší.“

„V to bych nedoufal. Ještě máš čas odejít. Na tvém místě bych zašel do Zlatého čápa, pane, tam chodí samá vybraná společnost. Není to pajzl jako tohle. Jestlis doufal, že se dozvíš novinky z rodného města – pocházíš z Romulu, to slyším – zastavil ses u špatného muže. Už dva roky jsem doma nebyl.“

„To je mi líto. Proč jsi odešel?“

„Musel jsem.“

„Proč?“

„Chceš se mi rejpat v srdci? Ne, nejsem vrah, jestli tě to zajímá. Vzal jsem na sebe vinu svého pána. Na kolik si mě ceníš teď? Vzít na sebe vinu druhého – to je přece šlechetný čin.“

Cizinec se ušklíbl. „Šatlavy jsou plné mužů, kteří tvrdí, že jsou nevinní.“

„Nemusíš mě urážet, pane. Říkám ti pravdu, jako že je nebe nade mnou.“

Cizinec zadupal. „Musím si ověřit, že nemám pod nohama mraky. Nerozčiluj se, jen žertuji. Jsem rád, že vidím krajana. Na palubě nemám ani jednoho, a z té místní řeči se mi kroutí střeva. Napij se se mnou, příteli, chci si poslechnout trochu mateřštiny. Hej, krčmáři, ještě jednu sklenici. A toho slanečka nech v kuchyni, už o něj nestojím, budu jen pít!“

„Už jsem poslal ženu na trh,“ ohradil se hostinský.

„Nevadí, co donese, to si vezmu s sebou. Ať nejsi tratný. Tak kde je ta sklenka?“

Nalil Dáriovi plnou číši a svoji pozvedl k přípitku: „Na Romulus.“

„Na Romulus,“ souhlasil Dário po chvíli zaváhání. K jeho údivu nebylo víno kyselé, jen příliš suché, zanechávalo nepříjemnou pachut' v ústech. Ale pil; když nalévali, pil s chutí. Jen jedna věc mu nedopřála klidu:

„Odpusť mi mou nezdvořilost, pane,“ spustil, „ale proč jsi sem přišel? Přece jsi viděl, co je to za brloh. Jak jsi věděl, že tu najdeš krajana?“

„Slyšel jsem tě už v přístavu,“ odpověděl cizinec, „ale zastavit jsem tě nestačil. Naštěstí jsem viděl, kam jsi zašel, tak jsem tě následoval.“

„Tolik se ti stýská po mateřštině?“

„Tolik.“

„Tak proč se nevrátíš domů?“

„Obchod. Vynáší.“

„Co převážíš, smím-li se zeptat?“

Jeho úšklebek Dáriovi řekl víc než slova. Pašoval opium.

„Přivážím koření,“ řekl cizinec. „Z Bisnegarského království, abych byl přesný. Vezu je do Napoli, odkud po zemi putuje do zbytku Apenin. Sám se ale vracím zpátky. Že neuhádneš s čím?“

Se zbraněmi, s čím jiným. Těch nebylo nikdy dost. „Nemám tušení,“ řekl Dário.

„Pivo. Nevěřil bys, jaký mají na východě zájem o evropské pivo. Hlavně o to z Éire Augus, ale našel jsem několik místních sládků, kteří se jim skoro vyrovnají. Cestu mám o polovinu kratší, jsem tam

rychleji, pivo se nezkaží – jednoznačná výhoda. Hodně si vydělám a jsem štědrý. Tak co, rozmyslel ses? Peníze domů pošleš, až se vrátíš.“

„A co bude moje žena dělat do té doby?“

„Zaplatím ti předem. Dvacet dukátů.“

„Abys měl rodnou řeč vždy po ruce?“

„Ano. To mi za to stojí.“

„Na jaké lodi jedeš, pane?“

„Na Constanze,“ řekl.

Dário zesinal.

„Jsi v pořádku, příteli?“ zeptal se cizinec a ušklíbl se.

„To je tím vínem,“ zachraplal Dário. „Nejedl jsem. Stouplo mi do hlavy.“

„Tak se ještě napij,“ dolil mu cizinec a Dário ho poslechl.

„Takže ty mě chceš najmout?“ připomněl. „Měl bych znát jméno svého nového kapitána.“

„Jmenuji se Claudio. A ty?“

„Claudiooo...?“

„Claudio Piccolomini.“

Piccolomini, Piccolomini, opakoval si dokař, *Dário, ta tvoje hlava děravá, je to snad...*

„A tvoje jméno?“ chtěl vědět kapitán.

„Dário.“

Za všechno mohlo to zrádné víno. Když Dário pozdvihl číši k ústům, Claudio Piccolomini se vymrštil a ušetřil dokaři pořádnou ránu do spánku. K zemi se sunul i se židlí, oči plné jisker.

Pokusil se zvednout. Pokusil se vykřiknout. Nezvládl ani jedno.

*Řezal. Řezal a Constanza křičela.
Ale krev tekla z něho.*

Nejdříve přišla bolest – zářivý půlnoční maják, jehož lampu měl na starosti mistr málodobry. Poprvé jí ještě utekl zpátky do temnoty. Podruhé to už nedokázal...

Kroky a řezavý zvuk – jako brousek na střence nože.

Škrundavý zvuk – židle sunutá po podlaze.

„Jsi vzhůru?“

Facka. Maják září, protrhává tmu.

„Tak slyšíš?“ houkl Claudio.

Dário supěl, hlavu předkloněnou, obhlížel okolí. Seděl na židli, ruce spoutané za opěrátkem. Prsty necítil, jenom bolavá zápěstí. Kotníky měl přivázané k nohám židle.

Kamenná podlaha... takže byl ve sklepe? Řezavé světlo dvou luceren třísnilo černou místnost ohnivými kalužemi. Na zemi se válela sláma, támhle skříň, vedle truhla, Dária by nepřekvapila ani postel. Kousek od něho stůl a na něm řada roztodivných čepelí.

Naproti svázanému dokařovi seděl Claudio Piccolomini. Mlčel, mračil se. Pak se beze slova vymrštil a udeřil Dária pěstí. Křupnutí, ostrá bolest, proud krve na tváři. Dokař zalapal po dechu – vzduch mu

zahvízdal v přelomeném nose. Odplivl si. „Co po mě chceš?“ zachraplal.

„Víš, kdo jsem?“

„Domýšlím si.“

Levou nohu měl trochu volnější. Pod špičkou cítil střep.

„Takže víš i to, proč jsi tady?“

Ticho.

„Tak víš?!“

„Domýšlím si.“

„Odpověz přímo!“

„Ano, vím, proč jsem tady,“ řekl hlasitěji, než musel, a přitom pošouchl střep po zemi kamsi za sebe. „Jsem tady proto, že když pán uklouzne, nohu si zláme chudák.“

„O čem to mluvíš?“

„O smůle, řekl bych. O nespravedlnosti.“

„O nespravedlnosti? Právě teď spravedlnost přichází.“

„A přijde si i pro něho? Netvař se tak zaraženě, víš, o kom mluvím. O malíři Berninim. O tom Berninim, nad kterým drží ochrannou ruku sám pop. Tak řekni, přijde si i pro něj? Ne, nepřijde. Spravedlnost je přece slepá. Boháč, chudák, led.“

„On nikoho nepořezal,“ prodrtil Cladio skrze zuby.

„Jen svého bratra skoro zabil,“ zašeptal Dário.

„To není moje věc.“

„A Constanza? Pro Berniniho to byla milenka, pro tebe je to...?“

„Constanza Piccolomini – vdaná Bonarelli – je moje sestřenice.“

„Takže mě přišel potrestat rozhořčený bratranec. Krev není voda, říká se, ale divím se. Slyšel jsem, že rodina se jí zřekla.“

Claudioův úder byl náhlý jako štípnutí vosy. Na chvíli vzal Dárioovi vědomí, ale židle se překotila, dokař se nárazem zase probudil. Všechno se s ním točilo. Ve snaze zvednout se zašátral prsty kolem sebe a jenom náhodou mu pod ně vklouzl střep – ani nevěděl, jestli ten, který si pošoupl nohou na podlaze, nebo nějaký jiný.

Claudio Piccolomini se nad ním vztyčil jako Rhodský kolos, v ruce nástroj připomínající pletací jehlici. „Všechno je to tvoje vina!“ obvinil Dária. „To kvůli tobě ji zavrhl manžel a rodina ji vyhostila na venkov jako děvečku. Je znetvořená!“

„Jenom jsem plnil rozkazy,“ zašeptal Dário. „Kdybych je nesplnil já, udělal by to sám Bernini. Jak myslíš, že by to dopadlo? Nevíš, jak vyvádí, když zuří... Já u toho byl!“

Claudio postavil židli a vydal se ke stolu. Tam se zastavil s rukou nad nástroji, pohyboval prsty jako malíř vybírající si správný štětec. Nezdálo se, že by poslouchal, ale Dário stejně pokračoval. Musel rozptýlit jeho pozornost. Musel získat čas.

„Když Bernini uviděl svého bratra, jak vychází z Constanzina domu... popadl ho amok. Vrhł se na Luigiho, začal mu mlátit hlavou o zeď, a kdyby je lidi neroztrhli, jistě by ho zabil už tam. Ale to mu nestačilo. Vešel ke Constanze domů, ze zdi strhl meč a jal se svého bratra pronásledovat. Mával mečem, jako by jím odháněl vrány z pole, doleva doprava, bez rozmyslu, běžel, co mu síly stačily a lidi srážel stranou, nestaral se. Doběhl bratra poprvé a bodl, ranil ho na ruce, ale nezabil. Ubohý Luigi se dostal do kostela, utekl až k oltáři a Bernini

pořád běžel za ním, chtěl ho zabít v chrámu Božím! Postavila se mezi ně zeď řádových bratří a Berniniho stejně nezastavila, vyhrožoval jim a chtěl se na ně vrhnout. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby nedorazili gardisti... Tvoje sestřenice může být ráda, že jsem k ní šel já. Kdyby šel Bernini, zabil by ji!“

„Takže jsi k ní vlastně byl milosrdný,“ z Claudiova hlasu číšel sarkasmus. „Znetvořil jsi ji a tím ji zhanobil před očima veřejnosti. Donutil manžela, aby ji odvrhl!“

„Měla mu být věrná!“ vykřikl Dário, ale pohár Claudiovi trpělivosti přetekl. Vrhł se k Dárioovi, pletací jehlici v ruce, popadł dokaře za hlavu, aby mu vypíchl oko.

V ten okamžik ho Dário sekl do ruky. Už chvíli se střepem mordoval s provazy, povolily na poslední chvíli. Claudio ucukł, víc překvapením než bolestí, ale ta chvilka nepozornosti Dárioovi stačila. Zapřel všechny síly a shodil ho ze sebe. Svalili se na zem i se židlí.

Dokař se usilovně škrabal na nohy. Tělo ho neposlouchalo, dlouho svázané ruce byly malátné, střep mu vypadł z ruky, nohy měl jako z rosolu, dvakrát spadł na zem, ale jako postřelený králík se pořád škrábal kupředu, až vrazil do stolu s náradím a převrhl ho na zem. Všude kolem se sypaly čepele. Do ruky mu vklouzla sekyrka, naslepo se s ní ohnal a donutil dotírajícího Claudia ucouvnut. Ještě jednou napjal síly, dokutálel se až ke zdi a pak se po ní vyškrábal na nohy. Claudio popadł mačetu a zastavil se na dva kroky před ním.

„Ustup,“ vyzval ho Dário, „nechci se s tebou bít. Nechci po tobě nic. Prostě mě nech odejít.“

„Zabiju tě, šmejde.“

„Proč mě?!“ vyjekl Dário. „Proč ne Berniho! Copak jsem netrpěl už dost? On jenom zaplatil pokutu! Já musel opustit svou rodinu. Proč bych měl zemřít? Kde je v tom spravedlnost?“

„To ty jsi ji pořezal!“

„Na jeho rozkaz!“

„Ale udělal jsi to! Měl jsi na výběr a stejně jsi to udělal!“

„Na výběr? Zešílel jsi? Jaké jsem měl asi možnosti?“

„Nemusel jsi...“

„Tak by za ní poslal někoho jiného! Nebo by to udělal sám a to by bylo horší! Já se aspoň snažil, aby moc netrpěla!“

„Mohl jsi Berniniho udat.“

„K čemu by to bylo? Stráž viděla, co udělal bratrovi, a stejně vyvázl jen s pokutou.“

„Mohl jsi ji bránit!“

„A sám zemřít?“

„Neposkvrnil by ses hříchem!“

Ta slova bolela. *Mít na výběr. Neposkvrnit se hříchem.* Nechtěl je přijmout, nebyla to pravda, semlela ho kola osudu, musel poslechnout! Hledal stébla, jichž se zachytit, tu bolest nechtěl, nechtěl!

„Ona se poskvrnila první!“ vykřikl. „Neměla spát s Berninim.“

Claudio připomínal břizku ohýbanou větrem, nakláněl se ze strany na stranu. Neměl se k odpovědi.

„Musela,“ zašeptal. „Její muž by přišel o práci!“

„A já snad ne? Ach, vy páni a váš dvojitý metr. Tak jak obhájíš, že spala i s Berniniho bratrem? To by její manžel taky přišel o místo?“

Claudio zaútočil. Dokař odrazil útok na poslední chvíli, šlechtic

neustál náraz, jeho mačeta odskočila příliš daleko, teď by stačila jediná rána, aby mu Dário rozpoltil lebku. Místo toho Claudia porazil na zem.

„Spala s Luigim, protože ho chtěla,“ vydechl Dário. „A ty tolik zuříš, protože jsi po ní sám toužil, je to tak? Nevylévej si vztek na mě. Teď je přece volná. Jdi a postarej se o ni. Nebo ji už nechceš, když je pořezaná?“

„Ničemu nerozumíš,“ zaúpěl Claudio.

„Ne, nerozumím. Chci jenom pokoj. Neplatil jsem už dost?“

„Nemůžeš utéct svým hříchům!“

„Jak bych mohl! Pronásledují mě každý den!“

„Ale netrpíš! Netrpíš jako ona svou zjizvenou tvář!“

„Co jsem měl podle tebe dělat?“

„Nevím.“

„Správně, nevíš. Nevíš, ale teď se na mě snažíš svalit všechnu vinu. Myslíš, že Constanza potřebuje pomstu? Tu potřebuješ jenom ty.“

„Přestaň se tvářit, jako bys nic neudělal. Ublížil jsi jí.“

„Ano, ublížil! Ale uspokojí tě moje smrt? Zasloužím si ji? A co Bernini, co jeho bratr, co Constanzin manžel! Ty taky zabiješ? A získáš díky tomu Constanzu?“ Když viděl, jak Claudio sklopil hlavu, dodal: „Nezískáš. Protože tě nechce.“

Tehdy se na něj Claudio vrhl potřetí. Srazil Dária na povalený stůl; dokař zakopl a šlechtic už stál nad ním. Udeřil, ale netrefil se. Dário ho popadl za ruku, strhl ho na sebe, chvíli se převalovali v železe, až Claudio vykřikl. Do boku se mu zaryl hák. Dário na šlechtice nalehl a přiložil mu sekeru ke krku.

Ztuhli.

Claudio měl výraz berserka, tvář rudou, oči vyvalené, z čela mu prýštil pot a z boku krev. A Dário už věděl, čím to šílenství zastavit. Pochopil, co je spravedlivé. Vždyť to stálo i v Bibli.

Přiložil si čepel ke tváři a řízl. A ještě jednou a znovu, až měl obličej zkroucený jako plátky růží, krvácel Claudiovi do očí.

„Teď jsme si s Constanzou rovní,“ prodrtil skrze bolesti sevřené zuby. „Mrzí mě, co jsem udělal. Vinu si nesu v duši, ale tam ji nikdo nevidí. Kvůli tobě – kvůli svému hříchu – tu památku ponesu i navenek.“

Zvedl se a pomalu překlápýtal ke dveřím. Bylo zamčeno. Claudio zůstal na zemi. Když si všiml dokařova tázavého pohledu, zašmátral v kapse a hodil mu klíč.

Dário doklopýtal až na břeh moře. Pořád ještě krvácel a vzduch prosycený mořskou solí ho štípal do ran jako jehličky. Tam dal poprvé průchod slzám. Protože když řezal, ona plakala...

V zrcadle a co tam Dorian našel

Myšlenka

*Zodpovědnost neseme jenom sami za sebe.
Nemáme právo svalovat vinu za své činy na druhé.*

Hrají

Bílé kotě čili kocouře normálně zvané Dorian Gray
Černé kotě, herečka jinak známá jako Sibyla Vaneová
Mourovatá kočka
Emo-kocour, žalobce
Obroučka, obhájce
Cvalík, který vypadá jako housenka
Kloboučník coby soudce
Playboy
Ostatní

V zrcadle a co tam Dorian našel

„One thing was certain, that the white kitten had had nothing to do with it: — it was the black kitten's fault entirely.“

– Lewis Carroll

Jen to je jisté, že bílé kotě za to nemohlo; – jen a jen černé kotě si podřezalo žíly. Bílé kotě se totiž už dobré čtvrt hodiny dalo olizovat od mourovaté kočky (a celkem dobře to snášelo); tu nezbednost tedy ztropit nemohlo, to je jasné.

Takto lízala mourovatá kočka kocoury: jednou packou jim masírovala ocásek, druhou jim rozepínala knoflíky na košili a jazykem je hladila po celém těle; jak už jsem řekl, zrovna měla v prádle bílé kotě. To si klidně leželo, a pokud to šlo, vrnělo – nejspíš si myslelo, že mu to jen prospěje (ale abychom Lewise nevykradli úplně, tady ta paralela končí).

Bílé kotě, které už brzy budou nazývat černým kotětem všichni, a hlavně jeho nejbližší, se o všem dozvědělo smskou. Docela ho to sebralo.

„Sibyla je mrtvá,“ psal emo-kocour. „Doufám, že jsi spokojenej, Doriane. Podřezala si žíly. Můžeš za to ty. Tímto ses provinil. Za prvé: když ti Sibyla hubovala, dvakrát jsi ji odstrčil. Jen nezapírej, sám jsem to od ní slyšel. Co říkáš? Že se vykousla s lordem Henrym? Za to si

můžeš sám, měl jsi mít oči zavřené. Kdybys měl oči pevně zavřené, nestalo by se to. Už se nevymlouvej a poslouchej. Za druhé: lhal jsi jí. Cože, že ti lhala taky? Jako žena na to měla právo. A za třetí: rozešel ses s ní. To jsou, Doriane, tři provinění a ani za jedno jsem tě nepotrestal. Své tresty si schovávám na třetí den v týdnu. Pak si tě najdu. Tvým rozsudkem je smrt.“

Bílé kotě – ale že to byl muž, byť nedospělý, říkejme mu radši kocouře – si z výhružek moc nedělalo. Emo-kocour hodně mluvil, ale málo se pak dělo, a tak se ho Dorian nebál, i když lehko u srdce mu věru nebylo.

„Nemůžu za to, co si Sibyla udělala. Já už jsem s ní nechodil,“ říkal si. Nemohl tu myšlenku (i její nepřítelkyni, která dávala vinu jen a pouze jemu) vyhnat z hlavy.

Jak ale ubíhaly pondělky, úterky, středy a čtvrtky, nic se nedělo, vzpomínky bledly a srdce se ozývalo méně. Když bylo kocouřeti smutno, chodilo za mourovatou kočkou nebo po barech prohánělo kočičky, až myši kroutily vousky, a málo si dělalo z pohledů ostatních koťat. „Po nás potopa,“ říkalo jim.

A potopa se blížila.

Čekala na ně v Králičí noře, kam se třetího dne prvního májového týdne všichni vypravili, popohánění Obroučkou a jeho hodinkami, které donekonečna opakovaly: „Bože, bože! Bože, bože! Já jistě přijdu pozdě,“ a to i přes to, že byly velice ateistické.

„Obroučko, utiš ty své hodinky,“ poradil mu Dorian. „Strašně toho nekacaj a Vévodkyni taky neubýde, když na nás jednou počká.“

„Ty mi neříkej, jak se chovat k dámě,“ ohradil se Obroučka. „Já se

o ženy starám. Aspoň jeden z nás musí být gentleman. A ty hodinky se mi snaží pomoci, ne jako tvoje boty, které se před námi půl hodiny schovávaly společně s tvými kalhotami a košilí. Sedm jsi jich našel, než jsi objevil tu pravou. Jako by tě ubýlo, kdybys jednou vyšel ven neupravený.“

„Možná, že kdybys vyměnil sedm košil, netrčel bys pořád s jednou fíflou. Krásná je, ale nudná jako psací stůl.“

Než stačili tasit drápky, ocitli se v dlouhé nízké síni osvětlené řadou lamp visících ze stropu. Po obou stranách byly řady dveří, všechny zamčené, a když je kocouře jedny po druhých vyzkoušelo, ubíralo se smutně prostředkem síně, přemýšlejíc, jak se kdy dostane na záchod a vylije ze sebe příval mléčného *Bílého Rusa*, kterým se nalili na baru, aby se s Obroučkou usmířili.

Pojednou mu stál v cestě malý třínohý stolek, celý z průhledného skla, a na něm nic než koktejl. Ježto už bílému kocouřeti docela došly peníze, bylo si docela jisté, že to tady pro něj nachystal nějaký šlechetný kocour a navíc ke koktejlu přidal nápis VYPIJ MĚ. Koktejl měl smíšenou chuť třešňového koláče, krupičné kaše, ananasu, pečené husy, čokolády a topinky s máslem. Najednou se kocouřeti zdálo, že se do sebe zatahuje jako dalekohled, a pojednou si připadal obzvláště maličký – to když se zpoza rohu vynořil cvalík s dýmku v ruce. Se svými tlustými prsty, povislým břichem a mužnými prsy trochu připomínal housenku.

„Kdo jsi a co jsi udělal s mým elixírem?“ zeptal se ho cvalík.

„Já ti ani nevím,“ řeklo kocouře a pak, aby prolomilo ledy a zamaskovalo vypitý koktejl, vytáhlo z kapsy krabičku cigaret. „Dáš si?“

„Já ti nevím. Dáš si ty?“

„Co to je?“

„To je matroš.“

„Zatraceně, to je matroš. Najednou si připadám velký jako Pisa věž. Teda, věž v Pise.“

„Věž z pizzy.“

„To by bylo žrádlo.“

„Dal bych si žrádlo.“

„Dej si ještě šluka.“

Slovo dalo slovo a z cizinců byli najednou přátelé a z přátel celá kompanie.

„Kdybych se teď natáh, nedosáhl bych si na palec,“ řekl cvalík, který vypadal jako housenka, a skutečně, když to zkusil, dotkl se sotva kolene.

„Ty by sis na palec nedosáhl nikdy. Když si chceš about boty, musíš je posílat DPLkem na adresu

Housenčina padesátá noha

Zem,

poblíž koberce

(čus bus Housenka)“

Cvalík, který vypadal jako housenka, chtěl odpovědět, ale jen se začal dávit, z čehož měli všichni přísedící přenáramné pozdvižení.

Dorian se konečně zvedl, a když ho správně nasměrovali, dostal se

na malé, špinavé záchodky, kde nejdřív ulevil svému podbřišku a pak si opláchl obličej. Obraz v zrcadle na něj mrkl. Dorian se zarazil. Neměl pocit, že by měl tik v oku. Naklonil se blíž, aby obraz podrobně prozkoumal. Zaráželo ho, kolik má kolem očí vrásek.

Obraz mrkl podruhé, až Dorian vykřikl, udělal dva kroky zpátky a do někoho vrazil. Otočil se a spatřil emo-kocoura. Znovu vykřikl, pak mu podjela noha, svalil se na zem a hned se dráсал na nohy, vyděšený jako zajíc na honu.

„Jsi v pořádku, chlape?“

Někdo ho popadl za ruku a pomohl mu na nohy. Dorian se po něm ohnal.

„Hej, co blbneš!“

Netrefil se.

Kocour naproti už měl tasené drápky.

„Promiň,“ zašeptal Dorian.

„Co se stalo?“ zeptal se ublížený dobrodinec.

„Někdo mě sejmul.“

„Nikdo odsud neodcházet, seš si jistě? Heh... už bys to neměl hulit, brácho.“

„Já nehulím,“ zalhal Dorian.

Zase seděl vedle cvalíka, který vypadal jak housenka, u kulatého stolku, ruku na koleni Vévodkyně. Divoce mrkal. „Kde je Obroučka?“

„Už musel domů,“ řekla Vévodkyně. „Však víš, přespí a autobusy.“

„Proč nespí u tebe?“

„Rodiče.“

„A co že tys ještě nešla domů?“

„Nechtělo se mi.“

„Aha.“

Ticho, jen hudba v pozadí.

„Bavíš se?“ zeptal se Dorian.

„Ne.“

„Pojď sem.“

Naprosto nadšená, stiskla ho ve svěrákovém objetí a nechtěla ho pustit, jenže kocouře to po čase přestalo bavit. Sklouzlo packou na její prso a stisklo.

Vzdychla mu do ouška.

„Doriane,“ zakňučela, „Obroučka se to –“

No jo, Obroučka.

„Však nic nedělám. Nebo snad ano?“ Zase ji od sebe odtáhl. Tvářila se provinile. „Chceš si zatančit?“

Nabídl si tabletku z cvalíkovy krabičky a zapil ji cizím mlékem. Svět se zakýval a už se točili na parketu. Tiskl k sobě Vévodkyni a rukama jí sklouzával na zadek (jedno se musí nechat, Vévodkyně byla heboučká, tak heboučká, že by bylo škoda nechat ji utéct) a podle toho, jak se k němu tiskla, jí to ani trochu nevadilo. Jen kdyby se přestala tvářit tak provinile.

„Pojď,“ šeptl, „půjďme na vzduch. Potřebujeme se uklidit.“

Před Králičí norou bylo živo, ale Dorian o pozornost nestál. „Projdeme se?“

Přikývla.